

je jasno ... jasno — —! A zdaj se ji to nesrečno bitje, ki se je vilo ob njenih nogah, ni smililo nič več! ... Obrnila se je vstran od nje in odšla, ne da bi bila izpregovorila še kako besedico z njo. Od tistih dob je ni bilo nikoli več k nji! ...

Jaz pa sem se, ko sem bil zvedel njene zapeljivca, takoj domislil, kako sem nekaj pri preiskavi dvojil o tem, da je govorila ta ženska čisto resnico ... In čim bolj sem preudarjal vso stvar, tim bolj se mi je vsiljevalo prepričanje, da je nosila v svojem srcu še drugo skrivnost in da ni bil tisti »hudič«, ki ji je bil pošepetal na uho, da naj umori otroka, nikdo drug, nego — on, njen gospodar, katerega ljubica je bila! ...

Njemu, ki je bil zaradi žene pač v nemali zadregi, je bil otrok na poti. Za to jo je zapeljal k zločinu ter ji presrbel tisto grozno tekočino. Računal je brez dvojbe na to, da bo dovelj trdna, pa da se na kmetih stvar ne bo tako natanko preiskovala ... V tem pričakovanju se je sicer zmotil, a rešen je vendar bil, ker je vzela ona vso krivdo nase! ...

Ah, te slabe, te tolikanj zaničevane in prezirane ženske so v svoji ljubezni zmožne tolike požrtvovalnosti, do kakršne se na svoje viteštvo in na svoj heroizem toli ponosni možki spol nikoli in nikoli ne popne! ...

Da, to bi bil sujet za pretresljivo povest! ... Toda jaz sem se odločil, podati sama dejstva, ker se mi zdi, da nudijo ti gododki v svoji goli istini zanimivejši in pristnejši prispevek k spoznanju ženske duše, nego če bi jih bil obdal v kateremkoli oziru s plodovi lastne domišljije ...

V SLOVO. FRAN ŽGUR. PODDRAGA.

Podaj mi roko
poslednjič v slovo,
glej, jutri odspejem
čez strmo goro!

Morda še kedaj
spet pridem nazaj —
Morda še zagrne
ljubezni nas maj.

Ljubezni steze
držijo v srce,
čez reke bobneče,
čez strme gore!

Ljubezni nikdar
ne vgasne vihar —
Ne plakaj, oj dekle,
k slovesu nikar!

Kot zvezda neba,
tako lesketa,
ne vgasne grabljiva
tam roka je zla!

Kako mi trpi
srce, krvavi,
ko tebe ostavljam,
povedati ni ...

V prežalno slovo
naj tvoje oko
kot solnce mi sije
čez strmo goro!

BIORS GODUNOV. A. S. PUŠKIN. PREVEL EDVIČ.

VII.

Grad vojvode Mniška v Samboru.

Soba za oblačenje.

Marina, Ruzja (jo oblači), služabnice.

Marina (pred zrcalom). No, kaj, je li gotovo,
prej mogoče ni?

Ruzja. Izvolite — sedaj najprej se odločite.
Kaj pa nadenete, te niti z biseri?

Ali smaragdove nakite?

Marina. Demantni dijamem.

Ruzja. Prekrasno! Pomnite, ko ste ga
nadevali,

Ko ste hodili, milostna, na dvor. Jaz vem,
Na plesu, govoré, ko solnce ste bliščali,
Možje so ahali, a drugi so šeptali ...

Takrat je, mislim, videl prvikrat vaš kras
Hotkjevič mladi, ki se je potem pogubil,